

בש"פ 6812/17 - אבראהים אידריס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6812/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
העורר: אבראהים אידריס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 30.7.2017 במ"ת 50968-06-17 שניתן על ידי
כב' סגן הנשיאה א' ביתן

בשם העורר: עו"ד אורי דייגי

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע (מ"ת 50968-06-17, כבוד השופט נ' אבו טהה בעניין קיומן של ראיות לכאורה, וכבוד סגן הנשיאה א' ביתן בדבר היעדר חלופת מעצר מתאימה - מיום 5.7.2017 ומיום 30.7.2017 בהתאמה), לפיהן נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

על פי עובדות כתב האישום, המתלוננת, קטינה ילידת 2004, הייתה נתונה למסכת סחיטה על ידי קטינה אחרת (להלן: הקטינה). ביום האירוע, הקטינה הביאה את המתלוננת לאזור שבו התגורר העורר, ביודעה כי יסכים לקבל שירותי מין מהמתלוננת תמורת תשלום. הקטינה הודיעה למתלוננת כי עומדות לרשותה 10 דקות להעביר לה 300 ש"ח, ולא, היא תקרא לגבר אשר יקיים עמה יחסי מין בתמורה לסכום זה. משהמתלוננת לא הצליחה לגייס את הסכום עמוד 1

המבוקש, הקטינה הציעה לעורר לקיים יחסי מין עם המתלוננת תמורת 300 ש"ח והוא הסכים. השניים הלכו לפרדס סמוך, והעורר בעל את המתלוננת. העורר מואשם בעבירה של אינוס וכן מואשם כי קיבל שירות של מעשה זנות של קטין.

2. בדיון בפני בית משפט קמא הסניגור הסכים כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר סטטוטורית. ואולם, עוצמת ראיות אלו אינה, על פי הנטען, ברמה שמצדיקה את מעצרו של העורר עד תום ההליכים, והיה על בית משפט קמא להגיע לתוצאה אחרת. הסתייגות הסניגור ועמדתו לפיה יש קשיים משמעותיים ביותר בחומר הראיות, נסובות סביב שניים. האחד, כי המתלוננת תיארה ביצוע עבירות מין בכפייה קשה, ואילו בבואה לנסח את כתב האישום, המדינה דחתה את עמדת המתלוננת לעניין סיפור המעשה, ותחת זאת האשימה את העורר בביצוע אונוס, על אף שיחסי המין בין השניים היו בהסכמה. זאת, מחמת גילה של המתלוננת - העורר יליד 1986 ואילו המתלוננת הייתה בת 12 ו-10 חודשים בעת ביצוע העבירה. השני, כי האישום בנוי על הנחה כי לעורר הייתה מודעות לגילה של המתלוננת, ואילו עניין זה לא הוכח.

3. מסכים אני עם טענת הסניגור כי נכון לבחון בהחלטת מעצר את עוצמת הראיות. לאמור, תנאי למעצר הוא קיומן של ראיות לכאורה, אך אין לנקוט גישה כי משעברה התביעה את הרף, יש לבדוק אך ורק שיקולים של מסוכנות והיעדר חלופת מעצר. אלא, על בית המשפט לשקול במקרה המתאים את עוצמת הראיות, גם אם הן מוכיחות לכאורה את האשמה, וזאת יחד עם שיקולי מסוכנות והיעדר חלופה.

ברם, בבואי ליישם את האמור נראה כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי. הראיות אכן מעוררות קושי מסוים. ואולם, לא בכדי הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה. כך אכן המצב. בהינתן מכלול העדויות, לרבות מפי הקטינות שנכחו במקום האירוע, בית המשפט רשאי היה לקבוע כי העובדות שבכתב האישום הוכחו לכאורה. באשר לנושא הגיל, די לומר בשלב זה כי גם מדברי העורר וחבריו, קיימת תשתית המבססת לכאורה את מודעותו כנדרש. אין בכך כדי לגרוע מחזקת החפות הקיימת לעורר, ואף לא מקו ההגנה הסדור שמציג הסניגור.

לצד זאת - וכאן הגענו לעיקר - לנוכח קיומן של ראיות לכאורה, אף אם אניח שעוצמתן אינה ברף הגבוה, דין הערר להידחות. הטעם בדבר הוא כפי שקבע כבוד סגן הנשיאה א' ביתן, כי שירות המבחן ציין לשלילה את עמדותיו של העורר בעניין היחסים בין המינים ודחה את חלופת המעצר כבלתי הולמת. זאת, לנוכח התרשמותה של עורכת התסקיר כי קיימת רמת סיכון גבוהה לניצול ופגיעה מינית, והערכתה כי העורר יתקשה לשהות בתנאים מגבילים לאורך זמן. אף הובעה הסתייגות מיכולת הערבים למלא את תפקידם. לכן, ובהיעדר חלופה ברורה, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

יוצא, אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה, כי ישנה עילת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף העבירה ונסיבותיה, וכי החלופה אינה בנמצא. שחרור העורר לחלופה שהוצעה ולדומה לה עלול להעמיד בסיכון את בטחון הציבור. לנוכח מסקנה זו, חומרת העבירה והמסוכנות לכאורה שנובעת ממנה, אין לומר שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי, גם לנוכח הסתייגות הסניגור מעוצמת הראיות.

4. סוף דבר, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ח באלול התשע"ז (19.9.2017).

שׁוֹפֵט
